

A KERESZTSÉGRŐL

Az egyháztörténelem folytán újra és újra előjön a kérdés a keresztségről, annak módjáról, és alkalmazásáról. Sokan kérdezik, vajon helyes-e az Egyház mai gyakorlata, és itt főképpen arra gondolnak, hogy mikor, vagy milyen feltételekkel kell részesíteni valakit ebben a sákramentumban? Sok szempontból lehet megközelíteni a kérdést, nekünk ma az a feladatunk, hogy Isten Igéje fényében keressük a választ. Ezt tették reformátor atyáink, akik szintén megharcolták ezt a harcot, de Isten világosságot adott nekik.

Először is hadd szögezzük le: ez a kérdés az Újszövetségben nem központi kérdés! Pedig látjuk, hogy az első gyülekezetek életét sok belső és külső támadás veszélyeztette, Pálnak leveleiben több tucat kérdésben kell inteni, helyreigazítani a gyülekezeteket, de ebben a kérdésben nem! Pál írja hogy őt nem azért küldte Isten, hogy kereszteljen, (I.Kor.) és hálát ad, hogy Korinthusban másfél év alatt csak 2 személyt keresztelt meg! Sokkal központibb kérdés a hit, a megtérés, újjászületés, és az új életben járás, a megszentelődés a hívő életében! Ma is azt tanácsoljuk, aki leragad ennél a kérdésnél az inkább saját élete megszentelődésével és az Úrnak való szolgálattal foglalkozzon!

A gyermekkeresztséget is gyakorlók –ezt fontos hangsúlyozni, hogy is, hiszen felnőtteket is keresztelünk- felé a csak hitre jutott felnőtteket keresztelő felekezetek a csak bemerítéssel való megkeresztelés igazát hangoztatják. Ezek nagy része anabaptista, mert meg volt keresztelve gyermekkorában, de ezt érvénytelennek nyilvánítják, csak az az érvényes, ha bemerítkeznek.

Itt egy dolgot világosan lássunk: a víz a keresztségben a külső jegy, értéke nem önmagában van, hanem jelentésében. Nem a víz a főszereplő a keresztelésben, ezért nem a mennyisége a fontos. Ha nem így gondolkodnánk, akkor abba a csapdába esnénk, hogy az kap nagyobb bűnbocsánatot, aki az egész kelyhet kiissza úrvacsorakor, vagy az a nagyobb hazafi, aki március 15-én nagyobb kokárdát visel. És az az igazi, ha minél több víz van a keresztelésnél.

Ha pedig ezek a bemerítés élményére hivatkoznak, arra azt válaszoljuk: jaj nekünk, ha élményeink tartanak meg, nem pedig a szeretet által munkálkodó hit. Aki az élményre hivatkozik, vigyázzon, ez egyenes út a karizmatikus mozgalmak felé.

Kálvin azt mondja a sákramentumokról: két kérdést kell tisztáznunk: milyen célból rendeltettek, és mi végre kell most is élnünk velük. (Hogy „hogyan”, az nincs itt) Az Institutióban így ír erről: „Olyan külső jel, melyben irántunk való jóindulatát tárja elénk és bizonyítja meg az Úr, hogy ezzel a mi gyarló hitünket támogassa, másképp: külső jelkép által kifejezett bizonyoságtétel Isten kegyelméről.” Tehát nem az én odaszánásomról, megtérésemről, hitvallásomról, hanem Isten kegyelméről! **Nem az a fontos én mit teszek, hanem: mit tett értem Jézus!**

Ezt nagyon fontos hangsúlyozni a kétféle keresztség közötti értelmezésben!!!

Mi a keresztségről vallott nézetünk alapja? Istennek az Ó és Újszövetségben adott kijelentése. Mi valljuk azt, hogy nem egy teljesen új kezdődik az Újszövetséggel, hanem egy megújított! Nem zárult le egy korszak, hanem Isten üdvterve HK. 19 kérdés-felelete szerint folytatódik az Újszövetségben kiteljesedve. (Egy példa: most volt napi Ige a Csel. utolsó része, ahol Pál Rómában igyekezett meggyőzni a zsidókat Isten országáról Mózes törvénye és a próféták alapján. Ebből is meg lehet győzni valakit Isten országáról? Igen. Jézus nem veti el az Ószövetséget, mi sem vethetjük el)

Itt olvasunk a körülmételésről, melyről valljuk, hogy a keresztség előképe. Isten szövetségének a jele, mellyel Ábrahámnak és utódainak adja az ígéreteket. Nyolc napos korban kellett elvégezni a fiú gyermekeken. Sőt az egész háznépen. Bemerítést gyakorlók nem tekintik előképnek az ÓSZ-et, -de akkor az egész ÓSZ-et el kell vetnünk?- vagyis nem a szövetség-teológia alapján állnak, másrészt azt mondják, hogy a gyermekek nem tartoztak a háznéphez az ÚSZ-ben. Ki az közülünk, aki a gyermekeit nem számolja be a családba? (Itt jegyzem meg, hogy a legutóbbi népszámláláskor pl. a baptistáknál probléma volt, hogy most a gyerekeket hogy írassuk be, mert ők nem baptisták, mert még nincsenek bemerítve. Központi körlevélben írták meg, hogy írassák be úgy mist baptista. Hálát adok, hogy a fenti alkalommal a gyermekeinket nem volt kérdés, hogy reformátusnak jegyeztessük.-e be?) Sőt az ÓSZ-ben még a háznépbe a szolgák és az idegenek is beletartoztak! Őket is körülmételték! Mit mond Isten Noénak? TEGED találtalak igaznak...és emiatt a családja is követhette őt a bárkába. Vagy Lót történetében, aki gyötörte igaz lelkét, de Isten a családját is meg akarta menteni, még a vőit is költögette... A Biblia gondolata az, amit az ÚSZ-ben olvasunk is, hogy azért, mert a hívő félben meg van szentelve a hitetlen is. Ahol fény ragyog, ott már nincs sötét. Persze lehet mondani, hogy az ÚSZ-ben felnőttek keresztelkedtek meg: Pál, a börtönőr, a szerecsen komornyik, stb. Igen Ábrahám is felnőttként és nem nyolc napos korban metélkedett körül, mert itt indult a szövetség eme jele, ahogy az ÚSZ-ben is a keresztség. És az ÚSZ-ben is amikor valaki elfogadja az Urat, megkeresztelkedett ő és egész háza népe. Idegen lenne a Bibliától, ha nem családban gondolkodna, hanem egyes emberben. Józsué: én és az én házam népe az Urnak szolgálunk.

Holott nem tudjuk, hogy mindnyájan hitben voltak-e? Ákán büntetése a háznépre is vonatkozott, Kornéliusz nagy háztartására gondoljunk stb. Családban gondolkodjunk!

Isten Igéje azt mondja: „néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek...”

Az ÚSZ-ből nem igazolható sem a gyermek- sem a felnőtt keresztség egyértelműen. Az első fennmaradt irat 200 körül Tertullianustól származik, aki a gyermekkeresztségről nem úgy ír mintha az valami új gyakorlat lenne.

Mit jelent nekünk a gyermek megkeresztelése?

Az első lépés az Istené: „nem éltem még a föld színén s te értem megszületél... még rólad mit sem tudtam én, tulajdonodá tettél.” Nem én teszek valamit előbb, hanem Isten már megtette értem a legnagyobbat: Jézust adta. A gyermek kóistolót kap Isten országa ígéreteiből és gazdagságából. Kóistoló: ezzel még nem lakik jól, de előre mutat az egészszre

Bibliai alapok: hogy mit jelent a keresztség? Olvassuk el az 1.Kor. 10:2-t. Itt azt írja Pál, hogy Izráel népe „megkeresztelkedett a felhőben és a tengerben”, a baptdizo szót használva (εβαπτισθησαν εν τη νεφελη και εν τη θαλασση) Ott víz sem volt, hiszen „száraz lábbal keltek át”.

Értelme: Isten kimentette őket rabtartóik kezéből, utat készített számukra a Vörös tengeren át a boldog haza felé. Isten kimenti népét az Ördög minden rabságából (HK.1.kérdés-felelet) és megőrzi az övéit. Legyőzte a Sátánt, „meghódoltatta ama félelmek királyát”. Izráel népe nem sokáig tudott megmaradni az engedelmesség és a hit útján. Nemsokára idegen isteneket követ. De ez nem érvényteleníti azt hogy „megkeresztelkedtek”. A baptista hitvallás a következőket mondja: „Bemerítésben –keresztségben- csak az részesülhet. akinek életében láthatók a megtérés gyümölcsei, aki ..hitéről vallást tett és bemerítését önként kérte.” Isten Igéje arról tesz bizonyosságot, hogy az ember helyzete Isten előtt sohasem feltétel (Mózes elhívása, Naámán, Onézimusz stb.) Mindig a kegyelemmel találkozunk. „Könyörülök akin könyörülök...” Ha a hit lenne a feltétel, hogy ti. csak azt lehet megkeresztelni, akkor nem Istené lenne a kegyelmi közeledés. A hit „utólagos előfeltétel”. Mint Péternek mondja Jézus: „te majd idővel megtérvén erősítsd atyádfiait”. Előlegezett felhatalmazás. Ha ezt nem így hinnénk, ki lehetne hagyni a Bibliából a hit által kegyelemből való megigazulás tanát!

A keresztség önmagában nem üdvözít. Márk 16:16.: Aki hisz és megkeresztelkedik üdvözülni.” „Aki nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát”, pedig körül van metélve, vagy meg van keresztelve.

A megkeresztelt gyermeknek később vallást kell tennie hitéről! Ennek módjával nem foglalkozunk most, ebben egy teljesen új utat kellene keresnie az Egyháznak. De gyülekezeti szinten mi is gyakoroljuk az ébredés óta: a megtért tegyen bizonyosságot a gyülekezet előtt hogy Krisztus megváltott gyermeke lett.

Másik gyakorlati kérdés : van-e joga a szülőnek döntenie afelől, hogy gyermekét megkereszteltesse (mintegy „ráerölteti a gyermekre a keresztséget?” –vádtként hangzik sokszor). Véleményünk szerint van, Mint ahogy abban is van, hogy a csecsemőt oltásra vigye, vagy iskolába írassa stb.

A szereztesési Ige így kezdődik: Máté 28-ban: „és hozzájuk lépett Jézus”...majd adja a missziói parancsot! Nem önálló keresztelési parancs hangzik, hanem missziói parancs: elmenvén tegyetek tanítványokká minden népeket! De ez azzal kezdődik, hogy Jézus odamegy hozzájuk! Nem az ember megy oda Istenhez, hanem Isten megy oda az emberhez! Még akkor is, ha tudja: ezt a szövetséget az ember nem tudja megtartani (Ábrahámmal kötött szövetségre gondoljunk) És mit mond az Írás? Ábrahám cselekedetekből igazult é meg? Nem! Isten kegyelmes szeretete vonja és fogadja szövetségébe!

A megkeresztelt ember „hivatalos lesz”, abban az értelemben, hogy meghívót kap Isten országába. DE tudjuk a példázatból, hogy sokan vannak a hivatalosak, kevesen a választottak. A keresztséget is bele kell helyezni, a János 3:16-nak Isten egész világot átfogó üdvörténeti váltság-tervébe úgy azonban, hogy nem mindenkié a hit. Az ő egyszülött fiát adta, ezt a tényt nem befolyásolta az, hogy „gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek”, mert mindig ott vannak és ott lesznek a „mit tegyek, hogy üdvözüljek?” kérdéssel a hit útján elinduló emberek. Másik fontos dolog: a Bibliában szó van a János keresztségéről. Több helyen a János keresztségével keresztelkedtek meg. Ezt sem lehet alapul venni, mert János azt mondta: énutánam jön aki nagyobb nálam, én vízzel keresztellek, de ő Szentlélekkel és tüsszel. Tehát a Jánosi keresztség-bemerítés senkit nem üdvözített! A Szentlélek akiben nincs meg az nem az övé.

Jelentése: Világosan kifejti Kálvin az Institutióban (137. oldaltól) a következőképpen: amikor Pál az Efézusi levélben és a Titus levélben az újjászületés fürdőjéről beszél, nem azt akarja ezzel mondani, hogy a mi megtisztulásunk és megtartásunk a víz közreműködése által megy végbe, vagy hogy a víz a mi megtisztulásunknak, újjászületésünknek, megújulásunknak eszköze, sem Péter nem úgy érti (1.Péter 3:21)

mintha a vízben rejlenék a mi megtartatásunk oka, hanem mindketten csak azt mondják, hogy ezeknek az ajándékoknak az ismerete és bizonyossága szemlélhető ebben a sákramentumban, amint az eléggé világosan ki is tűnik szavaikból. Mert Pál együvé kapcsolja egymással a vízzel való keresztséget és az élet ígését, mintha azt mondaná: az Evangélium hírül adja nekünk megtisztulásunkat és megszenteltetésünket, a keresztség pedig hitelesíti számunkra ezt a híradást. Péter meg folytatólag hozzát teszi, hogy a keresztség nem a test szennyének lemosása, hanem az Isten előtt való jó lelkiismeret amely a hitből származik. Egy másik vigasztalást is nyújt nekünk a keresztség: azzal hogy élénk tárja a Krisztusban való megölköltetésünket és új életünket. A Róma 6:3-4 szerint: ha az Ő halálába kereszteltettünk meg, akkor eltemettünk övele együtt a halálba, hogy új életben járjunk. Ezt úgy értelmezik sokan, hogy a keresztség –bemerítés- által Krisztushoz hasonlóan mi is haljunk meg bűnös kívánságainknak, és az ő feltámadásához hasonlóan mi is támadjunk fel új életre, hanem ennél sokkal mélyebb dolgot ad élénk: t.i. hogy a keresztség által Krisztus az Ő halálának és feltámadásának részeseivé avatott bennünket, hogy abba mintegy beleoltassunk, Nem én teszem, hanem Krisztus tette értem! Mit értett azon János, hogy én ugyan vízzel keresztellek titeket, de. Ő majd Szentlélekkel és tőzzel? Azt, hogy ő csak a külső jel kiszolgáltatója, de a belső kegyelmi ajándéknak Krisztus a szerzője.” (Hisszük, hogy az új ember szíve, saját kezű műve.) Itt jegyzem meg, hogy a keresztelés szó etimológiai szempontból nem szerencsés, mert nem keresztet rajzolunk a gyermek felére, homlokára, Méliusz pl. úgy keresztelt, hogy azt mondta: moslak én téged...

Csak gyülekezeti közösségben! A sákramentum a gyülekezet hitét is erősíti. Együtt állnak hálaadással Isten színe elé.

Hol lehet megkeresztelni a gyülekezetben a gyermekeket? Véleményem szerint:

- Ott ahol a hit munkálkodik. Pl. legalább az egyik szülő úrvacsorával élő, templomlátogató tag legyen.
- Ott ahol élő gyülekezeti mag is van. Ahol adott az, hogy a gyermek megismerje Jézus Krisztust. Ahol nemcsak a keresztségre fektetik a hangsúlyt, hanem az evangélizációra, ahol hirdettetik: „Szükség néktek újonnan születetek” és: „Higgy az Ő Jézus Krisztusban!” Ahol a gyermek és ifjúsági missziói munkát is végzik! Ha ezt nem így gondolnánk, az olyan lenne, mintha egy olyan iskolába íratná a szülő a gyermekét, ahol nincsenek tanítók! De legyen azért beíratva a gyerek!
- Ahol nagyon komoly tanítás hangzik a gyülekezetben Hitvallási iratainkról és a keresztségről. (Ez különösen fontos, mert az elmúlt időszakban vajmi kevés tanítás hangzott el gyülekezeteinkben.)
- Ahol a keresztséget megelőzi a szülőkkel való beszélgetés. Hogy ne a keresztelés **ténye**, hanem a **lényege** legyen fontos. (Nem a boltban szól oda a nagymama, hogy vasárnap visszük keresztelni....) Itt lehet túlzásba is esni, nemrég hallottam egy városi gyülekezetről, ahol a szülőket és keresztszülőket is! 6-szor hívták fel beszélgetésre a keresztelés előtt. Ezt lehetetlen megtenni, pl. ha a keresztszülő 200 km-re lakik. Elvitték máshova a gyermeket megkeresztelni..

Gondoljunk Lutherre, aki élete csüggedéseiben, próbáiban, nehezeiben ránézett arra a papírlapra, amire ezt írta: Baptisato sum – meg vagyok keresztelve. Ebből merített erőt és kapott kegyelmes Urától. Mi is hitben és új életben járva legyünk hálásak, Isten megelőlegezett bizalmáért, mellyel elválasztott és adja meg az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy az Ő szövetségében „megmaradjunk mind végiglen, minden mi gyermekinkkel!”

Nagyvarsány, 2007. augusztus 5. (Horváth Géza lp.)